

Oğlan ve Gümüş Tavşan

Ebru Mina TOMURCUK

Oğlan ve Gümüş Tavşan

Ebru Mina TOMURCUK

Finn, sıcak açık kahverengi tenli ve kısa, dağınık koyu kahverengi saçlı meraklı bir oğlandı. Hardal sarısı bir kazak ve tek askısı gevşek mavi bir tulum giyyordu. Kırmızı lastik çizmeleri, evinin yakınındaki ormanın kenarını keşfederken su birikintilerinde şıpırdıyordu. İlginç taşlar ve yapraklar aramayı severdi ve hazineleri için her zaman küçük bir bez çanta taşırdı.

Serin bir akşam, gökyüzü pembeye ve mora dönerken Finn uzun otların arasında bir şeyin kıpırdadığını gördü. Bu bir tavşandı, ama sıradan biri değildi. Yumuşak gümüş kürkü soluk ay ışığıyla parlıyor, uzun kulaklarının uçları ışıldıyordu. Tavşanın büyük, yuvarlak mavi gözleri Finn'e bakıp kırpıldı ve minik pembe burnu seğirdi. Finn şaşkınlıkla nefes aldı. "Çok güzelsin!" diye fısıldadı.

Gümüş tavşan daha da yaklaştı ve Finn boynunda küçük mavi boncuklu, ince örülmüş bir ot tasma olduğunu fark etti. Tavşan dost canlısı görünüyordu, bu yüzden Finn onu ormana kadar takip etti. Ağaçlar yükseldi ve patika karanlıklaştı, ama tavşanın parlayan kürkü minik bir fener gibi yolu aydınlattı. Finn yeni arkadaşı yanındayken kendini cesur hissetti.

Kısa süre sonra Finn küçük, korkmuş bir ses duydu. "Mee? Mee?" Bu, yumuşak taba rengi kürklü ve beyaz benekli genç bir geyik yavrusuydu. İnce, titrek bacakları titriyordu ve büyük koyu gözleri yaşlarla doluydu. "Kayboldum," diye burnunu çekti. "Annemi bulamıyorum." Finn diz çöktü ve onu usulca okşadı. "Endişelenme," dedi. "Sana yardım edeceğiz."

Gümüş tavşanın kürkü daha da parladı ve geyik yavrusu titremeyi bıraktı. "Işığı takip et," dedi tavşan yumuşak, bilge bir sesle. "Bizi evine götürecekt." Finn tavşanın konuşabildiğine şaşırdı, ama gülümsedi. Birlikte yürümeye başladılar, tavşan parlayan bir yıldız gibi önlerinde zıplıyordu. Geyik yavrusu titrek bir adım attı, sonra bir tane daha ve kısa süre sonra cesurca takip etmeye başladı.

Yürürlerken çalılardan bir hışırtı duydular. Gri-kahverengi tüylü ve krem benekli yaşlı bir baykuş kanat çırparak çıktı. Gagasında minik yuvarlak tel gözlükler vardı ve kehribar rengi gözleri bulanık görünüyordu. "Eyvah," diye öttü. "Yine yolumu kaybettim. Bu gözlükler karanlıkta pek işe yaramıyor." Parlayan tavşana gözlerini kısarak baktı. "Ne tuhaf bir yaratık!"

Baykuş başını yana eğdi. "Hiç parlayan bir tavşan görmemiştim," dedi biraz kuşkuyla. "Güvenli mi?" Finn söze girdi. "Güvenli! Tavşan yolumuzu bulmamıza yardım ediyor." Gümüş tavşan usulca başını salladı. "Parlamam hepimiz için yolu aydınlatabilir," dedi. Baykuş gözlüklerini düzeltti ve "Sanırım farklı olmak sonunda işe yarayabilir," dedi.

Tavşan öncülük etti, gümüş kürkü bir ay ışığı gibi parlıyordu. Geyik yavrusu Finn'e yakın yürüdü ve baykuş hemen üstlerinde uçtu, gözlükleri ısıldıyordu. Uzun ağaçların ve fokurdayan derelerin yanından geçtiler. Orman karanlıktı, ama tavşanın ışığı her şeyi sıcak ve güvenli hissettiriyordu. Finn bu ekibin bir parçası olmaktan gurur duydu ve geyik yavrusunun minik toynağını elinde tuttu.

Aniden geyik yavrusu durdu. "Bir şey duyuyorum!" diye fısıldadı. Herkes kulak kesildi. Uzaklarda, ağaçların arasından yumuşak bir meleme sesi geldi. "Bu annem!" diye bağırdı geyik yavrusu. Tavşanın kürkü daha da parladı ve sese doğru zıpladı. "Beni takip edin!" diye seslendi. Finn ve baykuş aceleyle peşinden gitti ve geyik yavrusunun titrek bacakları her zamankinden daha hızlı hareket etti.

Anne geyiđi küçük bir açıklıkta buldular, gözleri endişeyle açılmıştı. Yavrusunu görünce koştu ve ona burnunu sürttü. "Yavrum!" dedi. Geyik yavrusu da ona burnunu sürttü. "Gümüş tavşan bana yardım etti!" dedi. Anne geyik parlayan tavşana baktı ve gülümsedi. "Teşekkürler, küçük ışık," dedi. Baykuş usulca öttü. "Bir kayıp hayvan bulundu."

Baykuş aniden etrafına bakındı. "Eyvah," dedi. "Yardım etmekle o kadar meşguldüm ki kendimin de kaybolduğunu unuttum!" Gümüş tavşan yanına zıpladı ve kürkü sıcacık parladı. "Endişelenme," dedi. "Evini buradan görebiliyorum. Şu gövdesi oyuk büyük meşe ağacı." Baykuş gözlerini kıstı. "Aa, evet! Şimdi görebiliyorum!" dedi. "Işığın yaşlı gözlerime yardım ediyor."

Baykuş tavşana teşekkür etti ve ağacına doğru uçu. Sonra tavşan Finn'e döndü. "Sen nazik bir yardımcı oldun," dedi. "Başkalarına rehberlik etmeme yardım eder misin?" Finn hevesle başını salladı. "Evet!" dedi. "Yardım etmek istiyorum." Böylece ormanın derinliklerine doğru yürüdüler ve tavşanın ışığı parlamaya devam etti, karşılaşılabilecekleri her kayıp hayvana rehberlik etmeye hazırды.

O gece Finn ve gümüş tavşan üç kayıp hayvanı daha evlerine götürdü: bir kirpi yavrusu, bir ördek yavrusu ve minik bir fare. Her biri parlayan kürkü güvenle takip etti. "Farklılığın bir armağan," dedi Finn tavşana. Tavşanın mavi gözleri ışıldadı. "Seninki de nezaketin," diye yanıtladı. Birbirlerine gülümsediler, arkadaş oldukları için mutluydular.

Orman sessizleşip yıldızlar parıldadığında Finn eve gitme zamanının geldiğini anladı. Gümüş tavşana usulca sarıldı. "Seni tekrar göreceğim miyim?" diye sordu. Tavşanın kürkü yumuşakça parladı. "Ay ne zaman parlak olsa, beni ara," dedi. "Ve unutma, farklı olmak başkalarına yol gösterebilir." Finn hatırlayacağına söz verdi ve el sallayarak vedalaştı.

Finn ormanın içinden geri yürüdü, kırmızı çizmeleri düşen yapraklarda çıtırdıyordu. Patika artık daha aydınlık görünüyordu ve içi sıcacıktı. Geyik yavrusunu, baykuşu ve yardım ettiği tüm hayvanları düşündü. Yeni arkadaşının parlayan kürkünün ona önemli bir şey gösterdiğini biliyordu: her farklılık özel bir armağandır ve nezaket onu parlatır.

O geceden sonra Finn ormana sık sık gitti. Bazen ağaçların arasında gümüş bir parıltı görür ve gülümserdi. Gümüş tavşanın orada bir yerde kayıp hayvanları evlerine götürdüğünü bilirdi. Finn de elinden geldiğince yardım ederek ona katılırdı. Çünkü farklı olmak harikadır ve nazık olmak en büyük maceradır.